

in de heemtuin van het Academisch Ziekenhuis een bronzen beeldje onthuld, dat een spaarster van Vrouwen vu-Hulp voorstelde, 'als symbool van wat ons leger van vu-Hulp-Vrouwen bewoog en beweegt'. Het 'ranke sculptuurtje', aangeboden door de RABO-bank en vervaardigd door de beeldhouwer P. de Monchy, werd onthuld door mevrouw Zwart, die zoveel jaren lid van het moderamen was geweest. De vergadering zelf stond in het teken van het aftreden van mevrouw Janse de Jonge, die de leiding van Vrouwen vu-Hulp overdroeg aan mevrouw A. Koetsier-Lems. 117

De nieuwe presidente was 'geen vreemde in Jeruzalem', schreef *Helpende Handen* bij haar aantreden. Voor haar huwelijk in 1959 had zij twaalf jaar op het bureau van Vrouwen vu-Hulp aan de Keizersgracht gewerkt, waarvan de laatste vier jaar als landelijk secretaresse. Sindsdien had zij allerlei functies op kerkelijk en maatschappelijk gebied vervuld, totdat zij in 1975 weer nauw betrokken raakte bij het werk van de vu-vrouwen als lid van het moderamen. Behalve een ruime bestuurlijke ervaring had mevrouw Koetsier ook uitgesproken opvattingen over het beleid voor de komende jaren.

In een interview in het maandblad *Pharetra* van oktober 1980 merkte zij op, dat Vrouwen vu-Hulp moest proberen jongere vrouwen aan te spreken met projecten die in hun belangstellingssfeer lagen. Als voorbeeld noemde zij 'een bijdrage aan de crèche van de vu' en 'het bekostigen van formatieplaatsen voor Vrouwenstudies aan de vu', projecten die nog in bespreking waren, maar die zij persoonlijk van harte ondersteunde. Als Vrouwen vu-Hulp meer werk maakte van haar 'aanzwengelfunctie' bij het stimuleren en subsidiëren van nieuwe initiatieven, zou het zich ook beter kunnen profileren.

Uit deze en andere uitlatingen blijkt dat de aantredende president openstond voor nieuwe ontwikkelingen en allerm minst gebukt ging onder de 'last der pluraliteit', waarvan Boonstra had gesproken. 'Aktievoeren voor speciale projecten waarin christenvrouwen zich kunnen herkennen, dat is altijd het eigene geweest van Vrouwen vu-Hulp,' merkte zij in een van haar toespraken op. Maar omdat de omstandigheden veranderd waren moest dit 'eigene' op een eigentijdse manier gestalte krijgen. Vrouwen vu-Hulp was weliswaar geen vrouwenbeweging in feministische zin, maar wel een organisatie van 'vrouwen in beweging'. Met deze typering doelde zij niet alleen op de duizenden medewerksters die overal in het land twee keer per jaar op